

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.293 van 22 april 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iranese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2008 heeft ingediend de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 december 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9,3^{de} lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SPILLEBEEN, die loco advocaat M. BLOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Iranese nationaliteit te zijn.

Op 1 december 2000 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 29 december 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 29 december 2000 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 februari 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 27 februari 2003 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State. Op 15 februari 2006 verwerpt de Raad van State het beroep van verzoeker bij arrest nr. 155.035.

Op 24 december 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 november 2006 vraagt verzoeker voor de tweede maal asiel aan.

Op 13 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 13 december 2006 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 22 februari 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verder onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Op 25 april 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 25 april 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Bij arrest nr. 1.946 van 25 september 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 13 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(..)

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2000 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen en het inburgeringsprogramma heeft gevolgd, een bewijs van goed gedrag en zeden voorlegt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is en gewerkt heeft en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 01/12/2000 voor een eerste maal asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 27/02/2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 03/03/2003. Betrokkene verbleef van 04/03/2003 tot 29/11/2006 illegaal in België. Betrokkene vroeg op 29/11/2006 een tweede maal asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 25/09/2007 met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedures – namelijk 2 jaar en 3 maanden voor de eerste en iets minder dan 10 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000).

Wat betreft de verklaringen van de minister waaraan betrokkene refereert en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wiens asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Zijn asielprocedures hebben immers slechts 2 jaar en 3 maanden en ongeveer 10 maanden geduurd en bijgevolg voldoet hij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het beroep ingesteld bij de Raad van State werd op 15/02/2006 verworpen (RvS, arrestnr. 155.035).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkele als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 25/09/2007 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het ongelukkig verloop van de briefwisseling, nl. het niet verkrijgen van de uitnodiging voor verhoor bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdens zijn eerste asielprocedure, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, aangezien onze dienst geen terugkomst van de aangetekende schrijven heeft ontvangen.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Iran en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkene vrij beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo eventuele financiële steun en de nodige documenten te bekomen voor de terugreis. Het feit dat de procedure om de vereiste documenten aan te vragen in zijn land van herkomst in de praktijk vele maanden in beslag neemt door de voorgeschreven heen-en-terugzending tussen de Belgische diplomatieke of consulaire diensten in zijn land van herkomst en Dienst Vreemdelingenzaken, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid voor betrokkene. Regelmatig zijn er verschillende Iraniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg.

Wat betreft de vrees voor ernstige schade die elke –zelfs tijdelijke- terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf zou verhinderen: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ook de verwijzing naar de huidige situatie in Iran, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over een algemene situatie en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn.

Ook de verklaring van betrokkene dat hij bij terugkeer het voorwerp zal worden van represailles wegens zijn vlucht uit Iran en wegens het feit dat hij niet ingeschreven is bij de consulaire diensten in het buitenland vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijsstuk voor dat dit daadwerkelijk het geval zou zijn. Betrokkene toont niet aan dat zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit bedreigd zouden zijn in het land van bestemming. Indien het risico op slechte behandeling in het land van bestemming wordt aangevoerd, ligt de bewijslast hiervan steeds bij verzoeker. De verzoeker brengt echter geen element aan dat aantoonde dat er hem bij terugkeer een behandeling te wachten staat die zwaarder is dan deze die verbonden is met de legitieme straf. Betrokkene brengt geen bewijzen naar voor die aantonen dat hij persoonlijk het voorwerp zal worden van agressie of discriminatie.

(...)

2. Ontvankelijkheid.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker eigenlijk twee beslissingen aanvecht met name de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker voert echter geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, inzonderheid de redelijke termijn waarbinnen een administratieve beslissing dient te worden genomen.

Verzoeker stelt dat wanneer een overheid niet gebonden is door een normatieve termijnstelling, deze dient te beslissen binnen een redelijke termijn, dat in casu nagelaten werd een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn. Verzoeker poneert dat na een vertraging van vier jaar uiteindelijk werd besloten tot een weigering van verblijf, dat de beoordeling van de redelijkheid van de termijn in concreto dient te gebeuren, met name rekening houdend met de specifieke gegevens van de zaak, dat één van de beoordelingscriteria daarbij het belang is van de rechtzoekende bij een snelle beslissing, dat de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag van verzoeker meer dan een absolute noodzaak is om zekerheid te krijgen over zijn rechtstoestand en dat de minister van Binnenlandse Zaken dan ook te lang heeft gedraald bij het nemen van een beslissing inzake het verblijf van verzoeker.

Verzoeker geeft niet aan welk belang hij er bij heeft deze schending aan te voeren, of nog, welk nadeel hem zou zijn berokkend door het verstrijken van de hierboven aangehaalde periode van vier jaar sinds de indiening van de aanvraag. Een eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die heel die tijd illegaal op het Belgische grondgebied verbleef (R. v. St. arrest nr. 168.530 van 5 maart 2007). Verzoeker heeft geen belang bij het middel.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsverplichting.

Verzoeker stelt dat de minister van Binnenlandse Zaken geen enkele opgave doet van enig wettelijke basis waarop zijn beslissing steunt, dat de redenering van de minister van Binnenlandse Zaken er verder toe leidt dat niemand nog kan worden geregulariseerd op basis van integratie en aldus een uitholling inhoudt en dat hijzelf geen enkele band meer heeft met Iran en zeer verregaand geïntegreerd is in België.

In een besluit voert verzoeker nog aan dat Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsduur, integratie en sociale verbindingen in overweging moet nemen bij regularisatie. Verzoeker stelt ook dat Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiefout maakt door te stellen dat de duur van de twee asielprocedures – namelijk 2 jaar en 3 maanden voor de eerste en 10 maanden voor de tweede – niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Hij stelt eveneens dat hij intussen een procedure opstartte bij de Raad van State en tussen twee asielprocedures, een regularisatieverzoek heeft ingediend en aldus al zijn rechten heeft uitgeput en ondertussen gedurende zijn ganse verblijf in België gewerkt heeft aan zijn integratie. Verder poneert verzoeker dat Dienst Vreemdelingenzaken ook in de fout ging door de aangehaalde sociale bindingen met België te negeren of sterk te minimaliseren. Verzoeker is dan ook van mening dat Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet concreet onderzocht en bijgevolg tot een onvoldoende motivering komt, dat zij bij een beslissing over een regularisatieaanvraag, rekening moet houden met alle elementen van het dossier, mede met de elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. Verzoeker concludeert dat Dienst Vreemdelingenzaken zich niet schuldig mag maken aan standaardformuleringen maar elk dossier concreet dient te onderzoeken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in (oud) artikel 9, 3de lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. De toepassing van (oud) artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg dient onderzocht te worden waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 december 2003, blijkt dat verzoeker volgende elementen aanvoerde als buitengewone omstandigheid:

“(…)

Redenen waarom het verzoek wordt ingediend.

Verzoeker verliet Iran uit vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker verzocht de Belgische overheid om zijn erkenning als vluchteling op 29 december 2000. De aanvraag van verzoeker werd onontvankelijk verklaard. Verzoeker diende dringend beroep in, doch op 27 februari 2003 nam het Commissariaat Generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad van State. De beslissing genomen door het Commissariaat Generaal was immers volledig onterecht. Men verweet verzoeker dat hij niet was ingegaan op de uitnodiging om gehoord te worden. Verzoeker had evenwel nooit een uitnodiging voor een verhoor gehad. De procedure voor de Raad van State is nog steeds hangende.

Integratie in België

Verzoeker verblijft ondertussen al meer dan drie jaar in België. Hij heeft zich in die periode perfect weten te integreren. Dit blijkt uit diverse getuigenverklaringen welke bij dit verzoek gevoegd worden. Deze verklaringen zijn afkomstig van verschillende mensen, welke allemaal verklaren dat verzoeker zich zeer goed inzet om zich zo goed mogelijk te integreren.

Verzoeker heeft zich ingeschreven als werkzoekende, doch gelet op zijn precair verblijfsstatuut kan hij niet werken.

Verzoeker heeft ondertussen alle banden met Iran verbroken. Hij heeft geen familie meer en geen mogelijkheid om in eigen onderhoud te voorzien. Hier heeft verzoeker zijn vrienden en kennissen.

Van zodra het verblijf van verzoeker in regel is kan hij werken en kan hij ook in zijn eigen onderhoud voorzien.

(...)"

De Raad merkt op dat uit de aanvraag niet duidelijk blijkt of de elementen van integratie werden aangevoerd als buitengewone omstandigheid of als element ten gronde. Desalniettemin blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat op alle voorgaande elementen aangevoerd als buitengewone omstandigheden, ook de elementen van integratie, werd geantwoord.

Waar verzoeker stelt dat zijn verregaande integratie in rekening dient genomen te worden, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en dient de Raad aldus vast te stellen dat verzoeker niet aangeeft uit welke wettelijke bepaling blijkt dat langdurig verblijf en integratie in België kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. In zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf worden geen redenen opgegeven waarom het voor hem ten gevolge van zijn integratie bijzonder moeilijk, zonet onmogelijk is om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan ondermeer rekening kan houden met de duur van de integratie (R.v.St., nr. 86.850 van 25 april 2000). In casu heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is. De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (R.v.St., nr. 163.817 van 19 oktober 2006).

Betreffende verzoekers argumenten als zou de redenering van de minister van Binnenlandse Zaken er toe leiden dat niemand nog kan geregulariseerd worden op basis van integratie, wenst de Raad erop te wijzen dat verzoeker overgaat tot een veralgemening die niet in de

bestreden beslissing kan gelezen worden. Het is inderdaad zo dat in casu de elementen van integratie niet als uitzonderlijke omstandigheid aanvaard worden. De elementen van integratie kunnen echter wel in rekening genomen worden wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard, met andere woorden wanneer buitengewone omstandigheden worden aangetoond. De kritiek van verzoeker mist aldus feitelijke grondslag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen voor buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

J. CAMU.